

Em là Nàng Tiên của Anh

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Bị lay gọi, nàng vùng dậy với tư thế của một con hổ đang chuẩn bị tấn công con mồi. Hai bàn tay xòe ra rồi từ từ co những ngón lại như móng vuốt vươn thẳng hai cánh tay về phía trước sẵn sàng cho một động tác...cào,cấu! Cùng với vẻ mặt căng thẳng, mắt lừ lừ nhìn vào "đối phương", quai hàm bạch ra, tiếng nói nghẽn giữa hai hàm răng:

- Gư...ư...ư...gừ! anh giải thoát cho nó phải không? Tui sắp bắt được quả tang thì anh phá đám phải không? Nó đâu rồi hả?

Chàng ngơ ngác hỏi lại;

- Cái gì bắt quả tang? Nó nào?

Nàng òa lên khóc:

- Tui thấy rõ ràng anh và "nó" ôm nhau tình tứ, tui núp trong bụi cây, sắp nhảy ra bắt tại trận thì anh giải thoát cho nó...

Chàng càng sửng sốt:

- Hồi nào? Ở đâu?

- Vừa mới tức thì! Tui nằm mơ thấy rõ ràng...

Chàng ngẩng lên trần nhà, mắt nhắm lại, vẻ mặt nhăn nhó, như khẩn thiết cầu xin đáng tối cao ban cho điều gì:

- Trời ơi! Ngó xuống mà coi, đã đến nước này rồi.

Nhưng ngay tức khắc chàng đủ thông minh để chuyển tình hình sang hướng có lợi, chàng sực nhớ ra một cách để vỗ về nàng, mà chàng biết sẽ làm nàng hạ hỏa, dù chàng đã xử dụng nhiều lần nhưng kết quả bao giờ cũng thành công:

- Như vậy là em vừa nằm mơ thấy anh có mèo đúng không? Thảo nào em dấy dựa la lối quá xá nên anh phải gọi em dậy. À! Anh nhớ ra rồi, người ta nói giấc mơ thường ngược lại với đời thật, có nghĩa là em thấy anh ngoại tình, ngược lại là anh không...ngoại tình! Em thấy bắt được quả tang tức là... không bắt được quả tang! Tóm lại ngược với giấc mơ em vừa thấy thì anh là người chồng chung thủy, còn em vẫn là nàng tiên của anh...

Vừa nói chàng vừa quan sát vẻ mặt của... Nàng tiên! Được vuốt ve bởi hai tiếng ngọt ngào ấy, con hổ bỗng biến ngay thành con mèo (Không biết bắt chuột) hiền lành, quẹt nước trên đôi mắt ràng rụa, nàng còn tỏ ra ngờ vực một chút nên hỏi lại:

- Thật chứ? Mơ là ngược lại đời thật, vậy em thấy em còn sống là em... chết ư?

- Ô! Điều đó thì lại khác, bởi vì em là... nhân vật chính! Em làm sao mà chết được. Giống như trong phim ấy, nhân vật chính mà chết là hết phim sao?

Nàng lại nghe có lý, nên gật gù:

- Nhưng anh cũng phải hứa với em không được để mắt đến ai...

- Tất nhiên rồi, nhìn mỗi mình em đã đầy hai con mắt, còn nhìn ai được nữa!

Nàng lại có vẻ muốn... vùng lên:

- Ý anh muốn ám chỉ là em mập quá phải không?

Hơn ai hết, chàng là người biết phải đối phó với vợ của mình ra sao, trong bất cứ tình huống nào:

- Phụ nữ mập mới đẹp, mới lâu già. Chứ ốm á? Nhìn khô khan hổng có tí nhựa sống. Anh chỉ thích nhìn phụ nữ... mập thôi!

Nàng sửa lại:

- Nhìn vợ chứ cấm nói chung chung là nhìn phụ nữ!

Chàng cao giọng:

- Đúng! Vợ anh nói rất chính xác, anh vừa nói lộn. Phải nói là chỉ thích nhìn vợ thôi!

Nàng nhoen miệng cười, rồi sực nhớ ra một điều quan trọng, nàng hỏi:

- Trong ví anh chưa để tấm hình nào của em phải không? Sao em vô ý thế cà...Sáng mai anh đưa em đi chụp một tấm hình chân dung, anh phải cất trong ngăn đầu trong ví, để mỗi lần mở ví ra là anh nhìn thấy em ngay, cũng là để nhớ có ai nhìn vào cũng biết là anh có vợ rồi, các cô đừng hòng tơ tưởng, mơ mộng đến anh nữa...

Về cuối cùng trong câu nói của nàng chợt làm chàng thấy mình còn có... triển vọng! nghĩa là nếu chàng chưa có vợ, thì các cô (tức là số nhiều nhé) tha hồ mà tơ tưởng, mơ mộng được chàng ghé mắt đến. Rồi chàng sẽ

ứng phó sao nhỉ? Tha hồ mà lựa chọn chứ sao! Tuyệt thế đấy, khi ấy hẳn là chàng sẽ bận tâm lắm vì biết chọn ai, bỏ ai? Bỏ thì thương mà vương thì tội, thôi thì cứ tuyển ra vài cô xinh nhất (nhưng hông có tính ghen tuông giống như cái cô nàng đang bên cạnh chàng đây) thế rồi chàng sẽ "bố trí" cho mỗi nàng ở một chỗ, gió mát trăng thanh chàng thích ghé đến cô nào thì ghé, còn các cô thì tranh nhau để lấy được lòng yêu thương của chàng, chẳng cô nào dám làm phật lòng chàng, chàng thích đi đêm về hôm tùy thích. Tan sở thay vì về thẳng nhà chàng sẽ tụ họp bù khú với bạn bè, rượu chè thâu đêm cũng chẳng bị ai gọi điện thoại kêu về hay lung xục tìm kiếm. Chàng cũng không bị bạn bè gọi là anh chàng... rầu quạp! chàng cũng chẳng cần vận động đầu óc để nghĩ ra cách "đối phó" với những cơn tam bành vì cái máu hoạn thư của vợ.

- Anh nghĩ gì mà thích chí cười hớn hở vậy?

"Hồi tỉnh" khỏi... giấc mơ! Chàng nói trở đi bào chữa cho sự tưởng tượng của mình, vì không khéo, nó có thể trở thành tưởng... voi!

- Ờ...ờ! Anh đang nghĩ có tấm hình của em trong ví, cô nào nhìn thấy cũng quay khỏi anh một trăm tám mươi độ, anh khỏi cần tìm cách mời đi nơi khác đó mà...

Nàng vỗ hai tay vào nhau một cái đầy vẻ dứt khoát:

- Thế nên không chần chờ gì nữa, sáng sớm là phải đi chớp bóng ngay!

Chàng gật gù:

- Phải... phải, còn bây giờ thì yên cho anh ngủ. Sáng mai anh còn phải đi làm, đến công ty mà ngủ gục thì còn ra gì. Mấy cô ở đó là chúa lắm chuyện, lại xì xào nọ kia.

Chàng cố tình ngoác miệng ngáp dài một cái, rồi kéo chăn trùm kín (chủ yếu là hai lỗ tai) giả vờ ngáy đều đều. Nàng cũng không muốn chàng bị lỡ giấc ngủ, nàng cũng hiểu sức khỏe là thứ rất cần thiết đối với chàng, vì chàng là trụ cột của gia đình, cơm áo gạo tiền đều từ cái sức khỏe đó mà ra, ôi nghĩ mà thương quá, chàng đâu thể tưởng tượng rằng nàng yêu chàng quá chừng. Nếu không có chàng thì đời nàng vô nghĩa, nên lúc nào nàng cũng sợ một cô ả xấu xa nào đó cướp mất chàng đi. Phải giữ gìn sức khỏe cho chàng để chàng có thể vừa làm việc kiếm tiền nuôi nàng, vừa sống đến răng long đầu bạc với mình. Nên nàng thôi không nói nữa để chàng ngủ, còn nàng nằm yên mà không ngủ được thì tư tưởng lại... làm việc rất tích cực. Nàng nhớ lại giấc mơ vừa rồi, cố nhớ lại nét mặt của "cô ả" nhưng không thể nào nhớ được, dường như nàng chưa từng gặp ả ở bất cứ đâu, vậy mà giờ đây ả bất ngờ xuất hiện trong giấc mơ của nàng còn cả gan kề vai, cận má với chàng, thật đáng ghét, nếu có một phép lạ nàng sẽ ước trên đời này biến mất hết không còn giống cái, à! Như vậy không ổn, biến mất hết giống cái thì tất nhiên mẹ, chị, em gái, con gái và thậm chí cả nàng cũng không phải là ngoại lệ! Thôi vậy, chỉ ước biến mất những người con gái đẹp chung quanh chàng, còn bi nhiêu cứ tự nhiên mà... tồn tại! Và bỗng nhiên nàng chợt sực nhớ câu nói vừa rồi của chàng "*Mấy cô ở đó là chúa lắm chuyện...*" Á à, vậy là chỗ làm việc của chàng có đến mấy cô, mấy cô phải rất thân mật với chàng thì mới có thể tán chuyện với chàng chứ, thậm chí còn quan tâm, để ý mới biết chàng ngái ngủ. Hừm! Nàng lay mạnh vai chàng:

- Anh nói mấy cô ở nơi làm việc của anh là chúa lắm chuyện, như vậy là trước đây họ thường la cà nói chuyện gì với anh lắm nên anh mới biết như vậy phải không???

Chàng cựa mình, lè nhè đáp:

- Ai thèm nói gì chứ? Nghe nói đến vợ của anh là ai cũng xanh mặt liền...

Nàng vùng dậy:

- Cái gì? Tại sao phải xanh mặt? Em dễ sợ lắm sao?

Chàng tỉnh người, vội vàng bào chữa:

- Không phải em dễ sợ mà là anh dễ sợ, bởi vì cô nào có ý định "xáp" vô anh là anh bảo ngay rằng, tui có vợ rồi đi chỗ khác dùm cho, chứ vợ tui biết tui nói chuyện với mấy cô là... là... tui không được tiếp tục nói nữa..., bởi vậy các cô hay nói rằng chỉ đi ngang qua anh thôi cũng... sợ! Đâu ai còn dám đến gần anh...?

- Thật chứ?

- Thề với em!

- Được rồi anh ngủ tiếp đi, phải ngủ nhiều thì mới khỏe anh ạ.

Mắt của chàng đã díp lại, thềm mong nàng thôi đừng nhớ ra điều gì nữa trong vô số điều trong đầu mà đối với nàng thì điều gì cũng quan trọng. Còn nàng thì tiếp tục nằm suy nghĩ. Nhớ lại những ngày còn trắng mặt, trong những câu chàng nói, nàng thích nhất là câu "*Nếu sau này em chết trước anh, anh thế không lấy ai nữa, sẽ nguyện sống độc thân thờ em...*". Dường như lâu lắm rồi nàng không nghe chàng nhắc lại câu này, một câu quan trọng như vậy mà sao nàng lại quên nhỉ? Phải hỏi chàng ngay bây giờ rằng chàng có còn nhớ câu nói hay nhất thế kỷ ấy không, chứ sáng mai lỡ quên mất. Nàng lại lay chàng, nhất định hỏi thêm một lần nữa rồi sẽ để yên cho chàng ngủ, sức khỏe là quan trọng nhất đối với con người mà.

- Này anh ơi dậy em hỏi một câu này nữa thôi...
- Chàng vẫn nhắm mắt, nhưng sử dụng miệng rất nhuyễn:
- Gì nữa hả nàng tiên của anh?

Tôi (Người nghe chuyện của họ) mới nghe đến đây đã xanh mặt. Hú hồn! May quá, vì tôi là phụ nữ, chứ nếu là một trang nam nhi thì tôi phải làm sao nếu gặp được một nàng tiên... quá yêu chồng như thế. Trời ơi! Chắc là tôi đành phải chọn cách thờ chủ nghĩa độc thân tới già, không dám lấy vợ... Nhưng tôi lại là phụ nữ? À...ờ...Thì... thì nếu lập gia đình tôi cũng giống như "Nàng" vậy thôi. Phụ nữ ai chả thế.

Hồ Thụy Mỹ Hạnh